

Alarmeredskab. Den ene halvdel er bange for den anden halvdel, selv om der kun er grund til at frygte ganske få mænd. Kvinder ved bare ikke nøjagtigt hvem, hvor og hvornår.

Rasende jaget vildt

PERNILLE STENSGAARD

[LYT](#)

En nat sidst i april blev en 58-årig kvinde overfaldet i sit hjem i Tisvildeleje, Nordsjælland, og dagen efter døde hun af sine kvæstelser på hospitalet. Politiet siger, hun blev slået med en stump

hovedgaden. Ud over forfærdelse og medfølelse forstærker drabet en urfrygt hos kvinder i en enorm radius og længere væk. Vores frygt fodres hele tiden, med Amagermanden, med ubåds-Madsen, med de to unge kvinder i Marokko, med »almindelige« voldtægter, forsøg og overfald. Når angsten har lagt sig efter den ene, kommer den næste. Vi indretter os efter den, tager os i agt.

En kvinde, jeg kender i Tisvilde, bor 800 meter fra Aspevej og sover med en steakkniv under hovedpuden. »Ikke en helt stor, den kan jo også vende sig mod mig, så jeg har bare taget en mellemstørrelse,« siger hun. Hun låser døren til sit soveværelse, »for så skal han både gennem hoveddøren og soveværelsesdøren«. På natbordet har hun WD40-spray stående, et rustfjernermiddel, som vil være smertefuldt at få i øjnene.

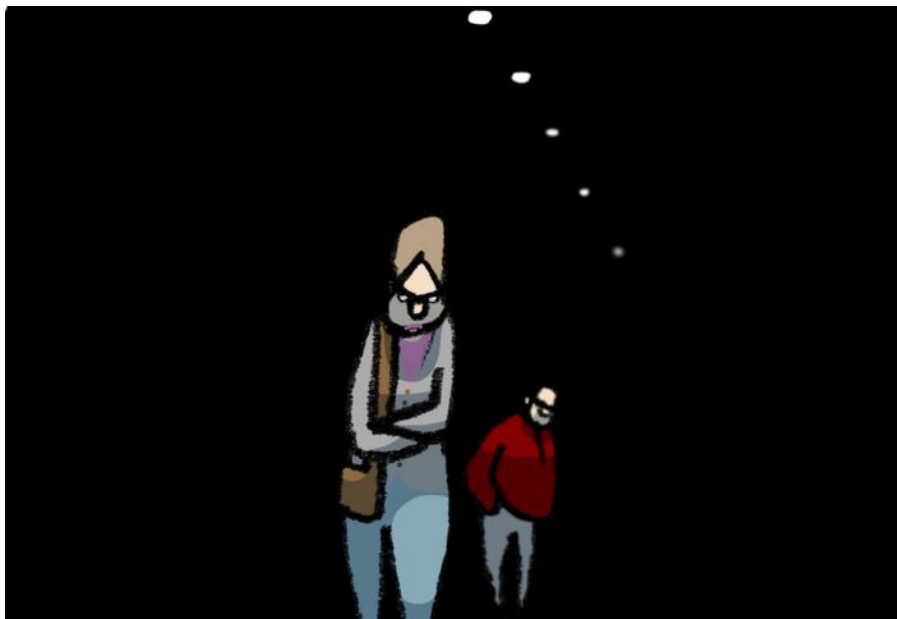
I mit eget sommerhus seks kilometer væk sover jeg af og til alene. Jeg har også våben: min hund, der i mørket farer ud i fire verdenshjørner og gør som en gal. Jeg lukker hende ud som en advarsel, pisser mit territorium af. På natbordet en peberspray købt i Berlin, »bare sig, du er bange for hunde«. Jeg er ikke bange for hunde, men for hjemmerøvere og psykopater. Under sengen ligger mit luftgevær, som jeg ikke kan nå at få fat i, men jeg har selvtægtsforestillinger om at ramme ham i øjet med det ene, afgørende hagl.

Veninde I med sommerhus i Liseleje tør ikke sove der alene uden for højsæsonen, hvor der er lys i andre huse på vejen.

Veninde II tør ikke sove alene i sit sommerhus i Rørvig. Veninde III tør ikke sove alene i sit sommerhus i Kikhavn.

Veninde IV tør ikke sove alene i sit sommerhus i Gedesby. Mine egne døtre er

ikke meget for at sove alene i gæstehuset, ti meter fra sommerhuset, og den ene nat, hvor jeg selv sov der, drømte jeg, at jeg slæbte mig hen over jorden på alle fire, stærkt bedøvet og meget langsomt.

📷 Illustration: Gitte Skov

En procent mænd mod 15 procent kvinder frygter mest af alt at blive udsat for indbrud, mens de er alene hjemme, viser en undersøgelse fra forsikringselskabet Tryg.

Min søster tør sove alene i sit sommerhus

på Møn. Alligevel passer hun på. En dag, da hun lå i solen på en øde strand, gik en mand forbi og sagde hej på en måde, der fik hende til at pakke sammen og køre hjem. For en sikkerheds skyld.

Kvinder udvikler strategier for beskyttelse og ultimativt overlevelse. Vi har dem på rygraden. Hele området er ubelyst. Den ene halvdel af befolkningen er bange for den anden. Ved mænd det overhovedet?

Lad mig tage et forbehold: Ikke *alle* kvinder er bange for mænd af og til og i særlige situationer, og kun ganske få mænd er der grund til at frygte. Vi ved bare ikke nøjagtigt hvem, hvor og hvornår. Det er problemet. Jeg tillader mig at bruge et kollektivt »vi«, fordi jeg ikke kender kvinder, der *ikke* tager forholdsregler, og som bevæger sig fuldkommen frit omkring alle vegne og på alle tidspunkter.

»Et par psykologiske studier viser, at mænd frygter psykiske nederlag – hån, ydmygelse og seksuel afvisning. Kvinder er mere bange for det fysiske – sygdom, smerte og død. Kan de to ting kobles på en eller anden måde? Det tror jeg, desværre.«

JEG ringer til mine voksne døtre, begge nævner samme våben: mobiltelefonen. De går på gaden om aftenen og lader, som om de taler i den, eller også gør de det faktisk. Uanset hvor de befinder sig, siger de højt, »jeg er hjemme lige om et øjeblik. Hvis du

ser ud ad vinduet, kan du se mig«. De venter ved hoveddøren, hvis en mand er i nærheden, og låser sig først ind, når han er nået et stykke videre, »så han ikke kan smutte med ind i opgangen«. De holder nøglerne i knyttet hånd, så de kan bruges til at slå. De undgår at gå under stilladser med presseninger for ikke at blive fanget derinde. Seks ud af ti kvinder føler sig utrygge i nattelivet, viser en meningsmåling fra Megafon.

Hele dette system har jeg ikke lært dem, de følger det bare. Lytter til deres intuition. Alt andet ville være uforsigtigt og tåbeligt, men det er dybest set en slags åbent fængsel eller i hvert fald konstant alarmberedskab. Alt det, kvinder ikke tør og ikke engang altid kan tale om, hverken med hinanden eller med mænd, fordi det ikke er kønsstrategisk smart at sætte sig selv i en offerrolle. Ikke indrømme det, ikke give dem (mænd) det. Så frygten ligger der bare, fast indlejret i rutinemæssig

navigation og scanning af omgivelserne. Parkeringskældre, gangtunneler, stisystemer, øde busstoppesteder, stationer, parker, rastepladser, sidste tog. Selv taxaer. Gå over på den anden side, undgå øjenkontakt, vær usynlig.

Det er ikke irrationelt og ikke vores skyld. Jeg ved ikke, hvad man skal gøre ved det, men jeg vil have frygten bragt til referat. Den har store konsekvenser og påvirker os dagligt.

Som teenager cyklede jeg hurtigt gennem skoven hjem fra rideskolen med hjertet dunkende i halsen. På vejen spurgte en mand mig om klokken, og jeg råbte i forbifarten, »jeg tror, den er halv seks«. Som om jeg kunne stoppe – hvad tænkte han på?

Med en cykel følger en slags sikkerhed. At sidde til hest er endnu bedre eller have en stor hund med. Hunden kræver et kæmpe,

dagligt arbejde, men giver bevægelsesfrihed. Det er meget besværværd. At gå er det værste. En kvinde i skoven ser en mand på lang afstand; han er ikke et velkomment syn. Mange mænd ved det og smiler rart barnefaderligt, ikke for overstrømmende.

Min yngste datter og hendes veninde var 12, da de gik hjem fra stranden til sommerhuset, og en mand trillende forfulgte dem på cykel hele vejen for til sidst at sige, at lårkorte kjoler var søde til små piger. År senere rejste de til Kroatien på ferie og stødte to dage i træk på blottere på to forskellige strande, ligesom min søster og jeg som unge opgav at gå ad klippestien rundt om Cap Ferrat i Sydfrankrig uden mandligt selskab, fordi vi konstant stødte på blottere på den smalle sti. Vi følte os som jaget vildt. Rasende jaget vildt. Så vi gik en anden tur, op på bjerget. Dér stod en blotter i buskadset og larmede med en skralde for at få vores

opmærksomhed.

For et par år siden sad min datter på en bænk ved Hellerup Havn og spiste en is, da en mand kom forbi med sin hund. Hunde er tillidsvækkende. Han satte sig ved siden af hende, og de talte sammen om hunden.

»Jeg skal lige have en dukkert,« sagde han pludselig, smed alt sit tøj og stod nøgen foran hende to sekunder senere. Hun var målløs og nåede ikke at reagere med det raseri, der indfandt sig kort efter. Kvinder er alt for høflige. Når jeg tænker over det, er høflighed en sikkerhedsforanstaltning på linje med at gå over på den anden side, undgå øjenkontakt og være usynlig. Ikke provokere. Det er utåleligt.

Et par psykologiske studier viser, at mænd frygter psykiske nederlag – hån, ydmygelse og seksuel afvisning. Kvinder er mere bange for det fysiske – sygdom, smerte og død. Kan de to ting kobles på en eller

anden måde? Det tror jeg, desværre.

HVORDAN føles det at være fri? At vandre herfra til verdens ende uden at tænke på *det*?

De få kvinder, der vandrer alene over bjerge og gennem ørkener, skriver bøger om det. Deres bøger filmatiseres.

The New York Times dokumenterer jævnligt kvinders voksende lyst til at rejse alene: Hostelworld, en international bookingside for vandrehjem, noterede en stigning i kvinders reservationer på 45 procent fra 2015 til 2017, sammenlignet med 40 procent for mænd.

Blandt mere end 60.000 britiske rejsende steg tallet for alenerejser med 14 procent fra 2016 til 2017. Kvinderne overgik mændene med næsten to til en. Kvinder rejser, langt de fleste med succes, men avisen rapporterer også om voldtægter, overfald og drab på kvindelige turister og

rejsende. Og om de erfarne rejsendes forberedelser for at minimere risici.

Cassie DePecol, 29, holder Guinness verdensrekord i »hurtigst at have besøgt alle suveræne lande«. Hun praktiserer den israelske selvforsvarsteknik Krav Maga, bærer en gps og sikrer sig, at nogen altid ved, hvor hun befinder sig. Altid.

»Noget af det lyder ekstremt,« siger hun til New York Times i slutningen af marts i år, »men mine sikkerhedsforanstaltninger er den eneste grund til, at jeg har opholdt mig i 196 lande uden problemer.«

Jessica Nabongo, 34, fra Detroit har været i 54 lande alene. Hun klæder sig konservativt, leder efter hoteller med 24 timers service, og hvis hun bruger Airbnb, skal værten være »superhost«, altså højt anbefalet af andre rejsende. Hun tager Uber, så hendes rute spores, og erkender, at »vi fortæller kvinder, hvad de skal undgå for ikke at blive angrebet, i stedet for at sige til mænd, at de skal holde op.«

Hun ville foretrække en verden, hvor kvinder bare kunne pakke og rejse uden at skulle lave hele dette ben- arbejde, som mænd ikke skal, men hun siger, at det ikke er realistisk.

»I mange europæiske storbyer, jeg har besøgt, Barcelona, Madrid, Rom, Milano, er farvede kvinder i større fare, fordi mange mennesker tror, vi er prostituerede,« siger hun. »Min frygt er altid, at hvis noget skulle ske mig i en europæisk by, ville ingen tage sig af det. Jeg kunne løbe skrigende ned ad gaden i Italien, og folk ville være ligeglade, fordi jeg er sort.«

Svar fra læserne: »Jeg har rejst i verden, mest alene og har ét råd til kvinder: Rejs! At være kvinde alene fremkalder uden tvivl fare, og jeg har oplevet det på første hånd: Jeg er blevet forfulgt, chikaneret, befamlet, spyttet på, truet og røvet af grupper af mænd. De oplevelser var skræmmende og ja, kunne have været meget værre.«

Til gengæld har hun som kvinde fået adgang til lokale kvinders omsorg og beskyttelse, historier og kulturer i et omfang, hun ikke tror, mandlige turister kan opnå. Verden fremstod vidunderligt gennemsigtig for hende.

En anden kvindelig læser skriver:

»Almindeligvis taler vi ikke med vores børn (eller nogen andre) om disse farer, fordi vi kunne skræmme dem eller gøre dem utilpasse. Men jeg foretrækker, at min datter er en lille smule bange frem for en hel del død.«

Kvinden med WD40-sprayen i Tisvilde går aldrig i skoven alene, heller ikke om dagen.

»Jeg har en voldtægt bag mig.

Skolebuschaufføren, da jeg var 12,« siger hun. »Jeg passer altid på mig selv, er heller aldrig smilende eller venlig over for mænd, jeg går forbi på gaden, for jeg skal ikke signalere noget som helst. Der er bare

PERNILLE STENSGAARD

Pernille Stensgaard (1960) er forfatter og journalist fra Danmarks Journalisthøjskole. Har skrevet i alle avisens...

PSZ@WEEKENDAVISEN.DK

Havetrang. Mennesker i krise drages mod blomstring og højbede.

Et grønt beskyttelsesrum

Af **KRISTOFFER DAHL SØRENSEN**

Valg. Løkke skal præstere et mirakel, ellers venter en borgerlig...

SAMFUND

Miniature
virkning på

KULTUR

Valgkamp med Arne Hardis & Hans Mortensen

#19 10. MAJ 2019

Hardis & Mortensen. Weekendavisens politiske journalister går hver søndag i studiet og analyserer valgkampen med Martin Krasnik. I dag om Dansk Folkepartis dramatiske nedtur.

Valgkampen, uge 1: Thulesen Dahl er presset fra alle sider

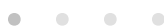

Taktisk. De borgerlige partier forholder sig afventende til Rasmus...

SAMFUND

Essay. The og de næs

KULTUR

#19 10. MAJ 2019

Frederiksens dobbeltchance

AF ARNE HARDIS

OG HANS MORTENSEN

Valg. Løkke skal præstere et mirakel, ellers venter en borgerlig ørkenvandring.

#19 10. MAJ 2019

Ustabilt stof

AF LENY MALACINSKI

Taktisk. De borgerlige partier forholder sig afventende til Rasmus Paludan. Hvorfor?

#19 10. MAJ 2019

Stammer

AF SØREN K. VILLEMOS

Kommentar. På ydersiderne af dansk politik ser man politiet som fjendens lakaj.

#19 10. MAJ 2019

Ugens lyd. Hvordan får vi klimaet til at blive et rigtigt politisk emne? Noget, som man skændes om og er politisk uenige om? Tidligere klimakommissær Connie Hedegaard om det, der skal til, for at forvandle klima-dagsordenen til politik i valgkampen.

En time med Weekendavisen: Klima – når alle er enige, er det ikke rigtig politik

Af **MARTIN KRASNIK**

#14 5. APRIL 2019

Podcast. Klaus Lynggaard undersøger den danske sang fra Gasolin' og Anne Linnet over Loveshop til Peter Sommer. I afsnit otte handler det om Natasjas moderne protestsang »Gi' mig Danmark tilbage«, og hvad hun har til fælles med John Mogensen.

Den danske sang med Klaus Lynggaard

Af **JOHANNE MYGIND**

UDGIVET AF:

Berlingske Media A/S
Pilestræde 34
DK-1147 København K

Køb abonnement

Opret bruger

Danmark

Tlf: + 45 33 75 25 33

[Alle ugens artikler](#)

[Lydavisen](#)

[En time med](#)

[Weekendavisen](#)

[E-avis](#)

[Kundeservice](#)

[Kontakt os](#)

[Ophavsret](#)

[Privatlivspolitik](#)

[Cookiedeklaration](#)

[Handelsbetingelser](#)

